

vi maa rette os efter, indtil den en Gang forandres, forhaabentlig til det bedre. Hvad jeg har foranlediget overfor denne Mand, er det, at jeg dels gennem Redningsbestyrelsen, idet jeg har gjort Indstilling til „Kronprins Frederiks Fond“ derom, har forskaffet ham 150 Kr. mere om Aaret, saa at han nu har 425 Kr. om Aaret, dels har stillet Forslag om at give ham et ekstraordinært Beløb af 500 Kr., som jeg beder Tinget om at vedtage.

Saa siger det ærede Medlem, at Manden kan ikke klæde sig paa; dertil siger jeg, at det foreligger der ikke for mig noget om. Hvad jeg har givet Oplysning om, er, at han har mistet sin Arbejdsevne ved Uheldet, og det ytrer sig ved Gigt i en Arm og et Ben, og det er muligt naturligtvis, at Manden kan komme sig. Hans Arbejdsevne er ikke gaaet tabt. Hvad jeg har skrevet i Skrivelserne til Finansudvalget, staaer selvfølgelig fast, men der staaer slet ikke noget om, hvorvidt han selv kan klæde sig paa eller ikke. Nu er Stillingen den, at hvis det høje Ting følger mig, faar Manden sine 500 Kr. foruden alle de andre Understøttelser. Hvis det følger det ærede Medlem, faar han noget mindre straks, men det ærede Medlem mener, at han faar noget mere aarligt, det er jo det, Forslaget gaar ud paa. Hvis Manden slipper af med sin Gigt, faar han i Virkeligheden, efter hvad jeg har foreslaaet, en meget god Understøttelse, mere, end nogen som helst tidligere har faaet. Slipper han derimod ikke af med sin Gigt, men det viser sig, at han faar en vedvarende Invaliditet ud deraf, saa er Sagen klar nok. Men saa leve vi jo ogsaa alle — forhaabentlig — til næste Aar og kunne se den an. Der er fra min Side handlet fuldkommen forsvarligt overfor denne Mand. Jeg skal være den sidste til at formene nogen en god og rundelig Understøttelse, det behøver jeg ikke at forsikre Tinget om, det kender, hvorledes jeg plejer at optræde i disse Sager. Der er ingen Grund for det ærede Medlem til at fare ud paa den Maade og sige, at Ministrene stille sig ganske, som de gjorde i gamle Dage, og sørge ikke for en ordentlig Forhøjelse af Understøttelser, Pensioner og Arbejds løn. Igennem hele min Praksis har det vist sig, at det har jeg sørget for at stille Forslag om.

Zahle: Hvorvidt denne Mand, Christen Bak Madsen, selv kan klæde sig paa eller ikke, er af underordnet Betydning. Det, der har Betydning, er, om Manden har mistet sin Arbejdsevne, saa at han ikke

kan fortjene noget til sit og sin Families Underhold, og herom have vi en tydelig og klar Erklæring, idet der staaer i den af mig citerede Skrivelse, at Manden har mistet sin Førlighed og Arbejdsevne, kan altsaa ikke arbejde og ikke tjene noget. Denne Mand skal ernære sig selv og 6 ukonfirmerede Børn for 425 Kr. om Aaret. Det er vistnok et Kunststykke, som meget faa kunne udføre.

Sabroe: Konseilspræsidenten var for nogen Tid siden med til at udstede et Opraab til Dannelsen af en Institution, der kaldes „Pligtens Ofre“. Det var i Anledning af, at en Politibetjent her i Byen var bleven skudt. Københavns Kommunalbestyrelse bevilgede, saa vidt jeg erindrer, 800 Kr. til hans Enke, og i Anledning af denne Bevilling blev Københavns Kommunalbestyrelse Genstand for Angreb fra Presseorganer, der i alt Fald ikke staa den højtærede Konseilspræsident ret fjernt. Det Forslag, der her er stillet af Ministeren og tiltraadt af Finansudvalgets Flertal, betyder meget mindre for den paa-gældende Mand, som har tilsat sin Førlighed og sit Helbred i Samfundets Tjeneste, end det Beløb, som Københavns Kommunalbestyrelse bevilgede til Betjent Gemzøes Enke. Men det forekommer mig, at der er en Side ved denne Sag, som fortjener nogen Paaagtning. Det er dette, at det ikke gerne maatte komme dertil, at Mænd og Kvinder, der tilsatte Førligheden i Samfundets Tjeneste, skulle være nødte til at henvende sig til den private Forening, for hvilken den højtærede Konseilspræsident staaer som Bestyrelsesmedlem, Foreningen „Pligtens Ofre“. Men det var jo meget muligt, at vedkommende Mand vil blive tvungen til at henvende sig dertil. Vi maa kunne kræve, at Staten yder et saa rundeligt Beløb til dem, der tilsatte deres Førlighed i det offentliges Tjeneste, at vedkommende aflønnes og pensioneres paa en saadan Maade, at de ikke blive tvungne til at henvende sig til den private Forening, som for øvrigt vistnok ogsaa har tilstrækkelig Opgave i at sørge for dem, der udsætte Liv og Førlighed i private Folks Tjeneste. Det forekommer mig at være en ganske ejendommeligt Stilling for den højtærede Konseilspræsident qua Marineminister og Medlem af Bestyrelsen for „Pligtens Ofre“ at stille sig saaledes, som han gør her. Jeg anbefaler det foreliggende Underændringsforslag.